Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23. Den 1. September 1880. 29. Aargang.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i Tabernaklet, Salt Lake City, den 21de September 1879.

(Fra «Desert News».)

Dersom de Forsamlede ville skjænke mig deres Opmærksomhed, vil jeg læse en Del af Guds Ord, givet i disse sidste Dage, eller en Del af en Aabenbaring, given til Profeten Joseph Smith i Harmony, Susquehannah County, Pennsylvanien i Marts 1829 omtrent et Aar førend denne Kirke blev oprettet.

„Men denne Slægt skal have mit Ord gjennem Dig, og foruden dit Vidnesbyrd, tre af mine Tjeneres Vidnesbyrd, hvem jeg vil kalde og beskikke, til hvem jeg vil vise disse Ting, og de skulle gaa ud med mine Ord, som ere givne gjennem Dig, ja de skulle vide med Vished, at disse Ting ere sande; thi fra Himmelen vil jeg forkynde det for dem. Jeg vil give dem Kraft, at de maa se og skue disse Ting, som de ere, og ingen Anden vil jeg give denne Magt til at annamme dette samme Vidnesbyrd blandt denne Slægt, i denne min Kirkes Begyndelse og Fremkomst ud af Ørken, saa dejlig som Maanen og ren som Solen og forfærdelig som en Hær under Banner. Og tre Vidners Vidnesbyrd vil jeg udsende om mit Ord; og se, hvo, som tror paa mine Ord, vil jeg besøge med min Aands Aabenbarelse, og de skulde blive fødte af mig, nemlig af Vand og Aand. Og Du maa vente endnu en liden Tid, thi Du er endnu ikke ordineret. Og deres Vidnesbyrd skal ligeledes gaa ud til denne Slægts Fordømmelse, dersom de forhærde deres Hjærter imod det; thi en ødelæggende Svøbe skal udgaa blandt Jordens Indbyggere og skal vedblive at udgaa fra Tid til Tid, dersom de ikke omvende sig, indtil Jorden bliver tom og dens Beboere ere fortærede og aldeles tilintetgjorte ved min Tilkommelses herlige Aabenbarelse. Se, jeg siger Dig disse Ting, ligesom jeg ogsaa sagde til Folket om Jerusalems Ødelæggelse; og mine Ord skulle denne Gang blive fuldbyrdede, ligesom de hidtil ere blevne fuldbyrdede." (Pagtens Bog Side 130.)

Imorgen vil det være to og halvtredsindstyve Aar siden Herren tillod sin hellige Engel at nedstige fra Himmelen

for at overlevere til den unge Mand, Joseph Smith, visse Plader, der havde Udseende af Guld og som vare fyldte med Indgravninger. Han erholdt disse Plader d. 22de September 1827, da han endnu næppe var 22 Aar gammel. Denne unge Mand var ikke lærd i Sammenligning med dem, der have faaet deres Uddannelse paa Højskoler og Universiteter, han var derimod en almindelig Landmands Søn og var ubekjendt med den religiøse Verdens Stridigheder, Læresætninger, Troesbekjendelser og Indretninger, som omgav ham, med Undtagelse af hvad han havde hørt fra Tid til anden i Egnen, hvor han Fader boede; han var kortsagt en ung Mand, der ikke kjendte mere til Skrifterne end de fleste almindelige Ynglinge paa Landet af samme Alder. Og vi vide alle, at der findes kun meget faa iblandt Landmændene, som i en saa ung Alder — 21 Aar gammel — har Lejlighed til at erhverve sig nogen stor Kundskab angaaende de Lærdomme og Profetier, som Bibelen indeholder.

Det kan maaske synes besynderligt for nogle af Eder, at Herren skulde vælge et saadant Redskab, og I kunde ledes til at spørge, hvorfor han ikke foretrak en Person, der formedelst Undervisning og Uddannelse var mere duelig og havde større Kundskab om Menneskenes Lærdomme samt var mere bekjendt med Bibelens Indhold. I kunne maaske tænke i Eders eget Indre, at dersom I skulde have valgt en Mand til at paabegynde Oprettelsen af Guds Rige her paa Jorden i de sidste Dage, vilde I, i Overensstemmelse med Eders bedste Visdom og Dømmekraft, visselig have valgt en Person, som var vel oplært og uddannet samt vel bekjendt med Dagens forskjellige Læresætninger og Troesbekjendelser. Men Herren ser ikke med menneskelige Øjne, hans Tanker ere ikke lig vore Tanker, ejheller ere hans Veje ligesom vore Veje. Derfor valgte han en Mand, der ikke stod i Forbindelse med nogen af Tidens religiøse Samfund, en Mand, som var ulærd med Hensyn til Skrifterne og de forskjellige religiøse Samfunds Lærdomme; kort sagt, han tog en Mand efter sit eget Valg, ligesom han saa ofte har gjort i Verdens tidligere Dage. Vi erindre allesammen Tilfældet med David, hvorledes han blev valgt, kaldet og salvet til at være Konge over Israels Hus. Der fandtes syv andre Brødre af Isai' Sønner, der alle vare ældre end David, og de vare af et smukt Udseende og havde mere Erfaring end han; det er ganske sandsynligt at deres Naboer og Bekjendte vilde have valgt hvilkensomhelst af dem fremfor Ynglingen, der vogtede Faar. Men Samuel, som var en Herrens Profet, sagde, da disse Brødre kom frem for ham, den Ene efter den Anden: „Herren har ikke udvalgt ham," og vedblev at sige dette indtil de alle syv vare gaaede forbi ham, og da blev Spørgsmaalet gjort: „Er der ingen Anden," eller „ere de unge Karle her allesammen." Svaret var: „Den Yngste er endnu tilovers, og se han vogter Smaakvæg." „Send hen og lad hente ham," sagde Profeten Samuel. Han blev bragt ind, og uagtet han var „skjøn af Anseelse", var han kun en Yngling, men han havde et ærligt og oprigtigt Hjærte og var ikke indviklet i de Traditioner og Fordomme, som omgav ham. Herren valgte ham, den hellige Olie blev udgydt paa hans Hoved og han blev salvet til at være Israels fremtidige Konge.

Herren havde i 1827 ingen Profet paa hele Jordens Overflade. Der fandtes ingen Samuel eller Nogen, som havde Profetiens Aand; følgelig maatte Herren, istedetfor at sende en Samuel, udsende en Engel for at gjøre Valget.

Denne Engel, som jeg allerede har sagt, overleverede Mormons Bogs Plader, tilligemed Urim og Thummin, til denne Yngling, samt gav ham Befaling om at være meget nøjagtig i at holde Herrens Bud; han sagde ham ogsaa, at han skulde gjøre med Pladerne, saaledes som han fra Tid til Tid maatte blive befalet, og ikke vise dem til Nogensomhelst, der maatte ønske at se dem, førend Herren gav ham Befaling til at gjøre det. Ulærd som han var oversatte han Skriften, som fandtes paa disse Plader, og lad mig her spørge: Er det fornuftigt at antage, dersom han, denne ulærde Yngling, havde gjort dette ved Hjælp af sin egen Visdom, at den vilde stemme overens med den jødiske Optegnelse i alle de Lærdomspunkter, som den omhandlede eller som denne Oversættelse sagdes at indeholde? Vilde det være fornuftigt at antage, at denne ulærde, uerfarne Yngling kunde have været istand til at sidde ned og i en meget kort Tid skrive en Bog, der indeholder to Trediedele saa meget som det gamle Testamente, uden at modsige sig selv paa en eller anden Maade? Vilde det være fornuftigt at antage eller komme til den Slutning, at han kunde faa alle de Lærdomme, som denne Bog paa omtrent 600 Sider indeholder, til at stemme overens med det gamle Evangelium, som findes nedskrevet i det Ny Testamente, i Særdeleshed eftersom der existerer flere tusinde forskjellige Meninger iblandt Menneskene med Hensyn til denne Lære. Vi kunde ikke forvente noget Saadant. Desto mere uerfaren en Mand er, desto mere uduelig vil han ogsaa være ved Hjælp af sin egen menneskelige Visdom til at forfatte og skrive en sammenhængende Historie, der foregiver at indeholde over et tusinde Aars Begivenheder — en Historie, der begynder med Kolonien, som kom til det amerikanske Kontinent fra Jerusalem og fortsætter indtil Optegnelsen blev beseglet og gjemt i Jorden — et tusinde Aars Beretning om en Nation, ja, om to Nationer, der vare fjendtlige mod hinanden — en Beskrivelse over deres Krige og deres Rejser frem og tilbage paa et saa stort Fastland som Amerika — jeg siger, vi kunde ganske naturligt forvente, at en saa uerfaren, ung Mand, vilde, ved Hjælp af menneskelig Visdom alene, faa sin Beretning om et saadant Land overmaade indviklet med Hensyn til Steder, Beliggenheder af Byer og Lande osv. Vi kunde kun paa en naturlig Maade forvente, at saadanne Modsigelser hyppig vilde forekomme i en ulærd Ynglings Bog.

Men hvad der endnu synes mere forunderligt er den profetiske Del af Mormons Bog — thi den er fuld af Profetier fra Begyndelsen til Enden. Den indeholder ikke alene Forudsigelser angaaende Begivenheder, som fandt Sted efter at den omtalte Koloni forlod Jerusalem, eller hvad der skete i Løbet af de 600 Aar før Kristus, eller det, som skulde ske efter Kristi Komme i Kjødet, men tillige Forudsigelser, som skulde opfyldes efter Kristi første Komme helt ned til Verdens Ende. Bogen er fuld af disse Profetier. Kunde I derfor fornuftigvis forvente Andet end at en uerfaren, ulærd ung Mand, der var ubekjendt med profetisk Historie, vilde modsige sig selv paa forskjellige Steder i sin Beretning, for Ex. tale om en Begivenhed ved eet Tilfælde og forglemme den og tale om noget helt Forskjelligt ved et andet? Og atter, hvor skulde man finde en ung Mand, ubekjendt med den jødiske Optegnelse, som kunde faa alle disse Forudsigelser og Profetier til at samstemme med Jødernes gamle Profetier. Er det sandsynligt, at han kunde gjøre det formedelst sin egen Visdom og Dygtighed? Jeg tror det ikke.

Alle di-se Ting ere derfor, forsaavidt den historiske Del af Mormons Bog angaar og forsaavidt de i denne Optegnelse indeholdte Profetier og Lærdomme angaar, i Sandhed et Vidunder for denne Slægt, i hvilken vi leve; det er vidunderligt for mine Øjne, men maaske mine Øjne ere ikke indrettede som andre Folks Øjne. For mig er den imidlertid en af denne Tidsalders største Vidundere. Jeg er meget vel bekjendt med denne Bog, og jeg har maaske læst den med større Omhyggelighed end nogen Anden, som har levet i denne Slægt, og maaske ti eller femten Gange oftere end nogen anden Mand har gjort. Da jeg var kun 21 Aar gammel havde jeg allerede i Løbet af mine to første Aars Bekjendtskab med Bogen læst den saa ofte, at jeg kunde oplæse mange Dele af den udenad, ja, jeg kunde efter Hukommelsen gjengive Kapitel efter Kapitel, Side efter Side, med ligesaa stor Lethed, som jeg kunde læse det i Bogen, naar den laa aaben foran mig, og fra den Tid af indtil Nærværende har jeg vedvarende læst den, uden at jeg har kunnet opdage en eneste Modsigelse i hele Værket. Jeg har læst Forklaringer om den; jeg har læst hvad vore bitreste Modstandere, der have foretaget sig at undersøge Bogen fra først til sidst, have skrevet imod den. Jeg har gjort Forsøg paa at følge deres Argumenter med Hensyn til dens Indhold, men jeg har aldrig indtil denne Dag fundet en eneste Modsigelse i Bogen, uagtet det er 49 Aar siden jeg først lærte den at kjende.

Kunne vi sige det samme angaaende den jødiske Bibel i dens nuværende Form? Hvad er det store Vaaben, som den jødiske Bibels Modstandere retter imod den. Fritænkeren siger: Jeg tror den ikke, fordi den aabenbart modsiger sig selv baade med Hensyn til dens Lærdomme og Historie samt i flere andre Henseende." De Kristne læser den og forsøger at bevise, at der ingen Modsigelse findes, men med de Kristnes Bevisførelse paa den ene Side og Fritænkernes paa den anden, tilstaar Størstedelen af Menneskeslægten, at der findes mange Modsigelser, ikke fra de oprindelige Forfatteres Haand, men saadanne, som have indsneget sig siden den blev skreven; de ere blevne indførte ved Menneskenes Visdom eller rettere ved Menneskenes Ugudelighed. Men modsiger ikke Mormons Bog de Lærdomme, som læres af Nutidens Kristendom? Jo. Der er stor Forskjel mellem Mormons Bog og de Lærdomme, som Menneskene lære i vore Dage, men der er ingen Forskjel mellem denne Bog og den gamle Kristendom. Vi kunne søge overalt i den vide Verden, iblandt de omtrent 400 Millioner saakaldte Kristne, og nøje undersøge deres Lærdomme for at faa en god og fuldkommen Kundskab om dem, og naar vi saa ere blevne aldeles fortrolige dermed, kunne vi tage Mormons Bog og sammenligne deres Lærdomme med det gamle Amerikas Bibel, og vi ville strax opdage en meget stor Forskjel, en væsentlig og ikke en ubetydelig Forskjel, en Forskjel, der ligger ved selve Roden. Det samme Resultat opnaas, naar vi sammenligner den nyere Kristendom med hvad der læres i det Ny Testamente. Hvor findes den Mand, som kan bringe Bibelen og den nuværende Kristenhed i Harmoni eller tilvejebringe Enighed mellem de tusinde forskjellige kristne Troesbekjendelser. Hvem er istand til at bevise, at det Ny Testamente stadfæster og forklarer Evangeliets gamle, uforfalskede Principper paa en tydelig Maade? Der kan maaske hist og her findes et eller andet Punkt hos de forskjellige Troesbekjendelser, der stemmer overens med det Ny Testamente, men hvor er

den Myndighed, som ligger ved selve Roden af Kristendommen? Hvor iblandt disse 400 Millioner Kristne findes en eneste Aabenbarer, Profet eller inspireret Guds Mand? Man kan ikke finde ham, og dog siger den gamle kristne Lære, som er nedskreven i Bibelen, at dette er en af de store Gaver, der ligger som Grundlag for Kristendommen. Kristendommen er bygget paa den, bygget paa Jesus, som var Kirkens store Aabenbarer, samt paa Apostlene, som ogsaa vare Aabenbarere, ligesaa vel som Jesus, og annammede deres Aabenbaringer formedelst den Helligaands Gave og Kraft og formedelst himmelsk Inspiration. Kunne I finde en saadan Orden i Nutidens Kristendom? Gjør Nogen Fordring paa at have disse Gaver? Menneskene sige, at de ere unødvendige; de sige, at disse Gaver vare bestemte for Kristendommens første Tidsalder og at da Kristendommen engang var bleven grundfæstet, vare disse himmelske Gaver ikke længer nødvendige. Et saadant Argument fremsætte de næsten allesammen, og hvor uenige de end ere med Hensyn til andre Lærdomspunkter, synes de næsten alle uden Undtagelse at samstemme i, at der ikke længere er nogen Nødvendighed for Inspiration, Profeti, Aabenbaring eller de andre herlige Gaver, som ledsagede Evangeliets Prædiken i gamle Dage. „Evangeliet er stadfæstet,“ sige de, „vi behøve ikke disse Ting“. Det vil sige det Samme som at disse Gaver ikke ere en Del af Evangeliet eller at Evangeliet er een Ting og Gaverne en anden, at Evangeliet blev stadfæstet ved Gaverne, men at Gaverne alligevel ikke tilhøre Evangeliet. De udgjør en Del af Evangeliet ligesaa meget som Tro, og ligesaa meget som Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse eller Hænders Paalæggelse for Modtagelsen af den Helligaands Gave; og at gjøre Forsøg paa at adskille Evangeliets Velsignelser fra Evangeliet selv og derpaa kalde noget Andet Evangeliet, synes i højeste Grad urimeligt og taabeligt, og det er Noget, som den hellige Skrift ikke kjender noget til. Nu foreligger her ikke et Æmne af mindre Betydning eller Noget, der ikke er af væsentlig Vigtighed, eller Noget, som kan betragtes med Ligegyldighed, men det er Noget, som staar i Forbindelse med selve Kristendommens Grundvold, thi disse Gaver er en Del af Kristendommen; Aabenbaring, Inspiration og Profetiens Gave er en Part og en Del af det Evangelium, som lærtes af de gamle Apostle og Guds Mænd samt Frelseren selv, og naar Menneskene bortkaste disse Gaver, tilintetgjøre de Kristendommens Grundprinciper.

Hvad lærer Mormons Bog? Den kommer i ligefrem Modstrid til hele Nutidens Kristendom og gaar tilbage til det gamle Evangelium, saaledes som det blev prædiket for 1800 Aar siden; den paastaar, at disse Gaver maa findes i Guds Kirke og Rige i enhver Tidsalder, ligesaa vel som de ydre Ordinancer og Ceremonier; den holdes fast paa, at disse Gaver udgjør en Del af det gamle Evangelium og maa give sig tilkjende hvorsomhelst Evangeliet findes, og at naar de ophøre, saa ophører ogsaa Evangeliets rette Prædiken, og sande Troende, fra et bibelsk Standpunkt betragtet, ophører at existere.

Det synes nu ikke fornuftigt til mig, at en saa ung og ulærd Mand som Joseph Smith, der var ubekjendt med Dagens sekteriske Theorier og Spørgsmaal, samt var opdraget til at arbejde haardt paa hans Faders Landsted, kunde formedelst sin egen Dygtighed være istand til at udpege den store Forskjel mellem

Sekterne og den sande Kristendom, eller til at optræde i Modstrid til alle de nyere Religionssystemer og gjenoprette selve Grundprincipet, som er absolut nødvendigt for Kristendommens Tilværelse i de sidste Dage. Men Gud var med denne unge Mand. Han var ikke sin egen Læremester, han var ikke overladt til sin egen Dømmekraft med Hensyn til hvad Kristendom skulde være og hvad den ikke skulde være. Englen, som kom fra Himmelen og aabenbarede sig for Ynglingen, forstod sin Mission. Han forstod hvad Evangeliet var og skulde være; han forstod Johannes' Aabenbaringer; han forstod, at disse Aabenbaringer aldrig kunde opfyldes, medmindre en Engel blev sendt fra Himmelen i de sidste Dage med Evangeliets Budskab, som skulde forkyndes for Jordens Indbyggere, ikke til en liden Del af disse, ikke til nogle Faa eller til et eller andet ubekjendt Folk, men han skulde gjengive det evige Evangelium til Jordens Indvaanere for at det kunde blive forkyndt for alle Slægter, Sammer, Tungemaal og Folk. Han forstod Forskjellen mellem den nyere og den gamle Kristendom. Og da det hellige Instrument, de Urim og Thummin, blev oplyst formedelst Guds Kraft og tydeliggjorde de gamle Skrifttegn paa Mormons Bogs Plader for denne Ynglings Øjne, da fremvistes paa en tydelig og iøjnefaldende Maade Forskjellen mellem Evangeliet i dets Renhed, saaledes som det blev prædiket i gamle Dage, og Menneskenes Lærdomme og Forandringer, som have været lærte i Løbet af Apostasiens mange og lange Aarhundreder.

Hvormeget har jeg ikke glædet mig over denne hellige Optegnelse siden jeg var en Yngling paa 19 Aar! Jeg vurderer den —. Jeg var i Begreb med at ville fremkomme med en Sammenligning, men jeg vil ikke sammenligne store, herlige og himmelske Ting, eller Noget, der er saa rent og saa vigtigt som Frelsningsplanen, med Nogenting af jordisk Beskaffenhed, da der virkelig ingen Sammenligning findes. Naar jeg betragter alle de jordiske Rigdomme samt denne Verdens Pragt og Herlighed, og jeg derpaa betragter Mormons Bog og Bibelen og saa havde Frihed til at vælge hvilketsomhelst, hvad mon jeg da vilde foretrække? Denne Verdens Pragt, Rigdomme og Herlighed vilde være som Intet, det vilde altsammen være lig en Drøm om Natten, naar et Menneske bliver forstyrret i sin Søvn, ikke ved Guds Aand, men ved sine egne Tanker og Indbildninger. Jeg vilde betragte det som Intet, som Forfængelighed og Daarskab, som Noget, der var en Guds Mands Kjærlighed og Beundring uværdigt, dersom de skulde blive fremstillet for mig og sammenlignet med denne Bogs Ypperlighed. Det er en Optegnelse, given til denne Slægt som en af Himmelens ypperligste Gaver. Der findes ingen andre Bøger paa Jordens Overflade, der ere saa ypperlige, som de Bøger, Gud i de forskjellige Verdens Tidsaldere have givet, og af disse er Bibelen een og Mormons Bog en anden; og den Bog, som kaldes Pagtens Bog, indeholdende de Aabenbaringer, som Herren gav igjennem hans Tjener Profeten Joseph i Løbet af de sidste 17 Aar af hans jordiske Løbebane, er en tredie. Disse Aabenbaringer, disse Bøger ere kostbarere end det nærværende Livs Rigdomme, Riger, Herligheder ogÆre, idetmindste til mig. Sætter jeg mere Pris paa dem end paa mit eget Liv? Jeg vilde være min Fader og min Gud i de evige Verdener uværdig, hvis jeg skulde nægte at nedlægge mit Liv, dersom Herren skulde fordre det af mig. Dersom jeg skulde frelse det for et Øje-

blik ved at fornægte Mormons Bog, dersom jeg fornægtede Evangeliets Gaver eller nogen af de Aabenbaringer, Gud har givet og som ere offentliggjorte i Lærdommens og Pagtens Bog, dersom jeg gjorde noget Saadant, mon jeg da kunde beskue min Faders Ansigt uden at blusse? Kunde jeg tænke paa Gud uden at rødme af Skam? Kunde jeg tænke paa Nogenting, som er rent og helligt, uden at lide indvortes Sjælekvaler? Dersom jeg skulde være saa utaknemlig at fornægte Nogenting, som Herren har givet mig, vilde jeg gjøre mig selv uværdig til Guds Rige. Jeg haaber ydmygt og oprigtigt, at Herren ikke vil prøve mig i denne Henseende, thi jeg kjender Menneskets Skrøbelighed. Jeg veed, at Mennesket har været svagt i alle Tidsaldere og jeg glæder mig ikke til nogen saadan Prøve. Jeg beder ikke for den og begjærer den ikke, men dersom jeg nogensinde skulde blive bragt i en saadan Stilling, vilde jeg, med mine nærværende Følelser, med de Følelser, som har besjælet mig i mange Aar, sige frimodigt: „Kom Martyrdød, kom Opbrændelse paa Baalet, kom hvilkensomhelst legemlig Lidelse og Tortur, som ugudelige og blodtørstige Mennesker kunne opfinde, lad mig vælge dette og erholde evigt Liv hinsides Graven, men lad mig ikke fornægte Guds Værk." Hvorfor ere mine Følelser saaledes? Dersom jeg ikke vidste, at Mormons Bog var sand, vilde saadanne Følelser visselig ikke findes hos mig, men hvis jeg simpelthen troede eller havde kun en delvis Kundskab om at Mormons Bog var sand, vilde jeg maaske sige: „Mit Liv er dyrebart, lad mig frelse mit Liv, lad mig fornægte Noget, som jeg ikke er forvisset om er Sandhed." Men det er anderledes, naar et Menneske har en saadan Overbevisning angaaende dette Værks Guddommelighed, som den jeg har, thi Herren aabenbarede det til mig da jeg endnu var en ung Dreng. Jeg haaber jeg aldrig skal gjennemgaa denne Prøve, men skulde den komme, haaber jeg at blive istand til at opløfte mine Hænder til Himmelen og sige: „O Herre, giv mig Kraft til at udholde de Prøver og Lidelser, som skal komme, saa at jeg maa blive trofast til Døden".

Er jeg den Eneste iblandt de Sidste-Dages Hellige, som har denne Følelse? Er der ikke Andre end Eders ydmyge Broder, som er i Besiddelse af denne Kundskab? Jo, der ere Tusinder og Titusinder, dersom de sige Sandheden, og jeg har ingen Grund til at tro, at de ville bære falsk Vidnesbyrd. Der findes Titusinder, der vide, ligesaa sikkert som de vide at de have en Tilværelse paa Jorden, at Mormons Bog er en guddommelig Optegnelse; de vide, at Bibelen er af guddommelig Oprindelse, samt at de Aabenbaringer, som bleve givne igjennem Profeten Joseph og som nu findes i Pagtens Bog, ere sande; de vide dette med Sikkerhed. Vilde de være villige til at lide Martyrdøden derfor? Jeg tror de ville. Der kunde maaske findes enkelte Individer nu, ligesom i gamle Dage, der vilde fornægte Sandheden og som for at frelse deres timelige Liv vilde forspilde deres Haab om evig Frelse, men den store Masse af de Sidste-Dages Hellige ere villige til at nedlægge deres Liv eller blive brændte, hellere end at fornægte deres Religion.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Vore gamle Folk.

I Stjernens indeværende Nummer vil Læseren finde en Beretning, tagen fra «Deseret News», om et meget interessant Tilfælde i Saltsødalen. Vi hentyde til de gamle Folks femte aarlige Udflugt den 8de Juli. Kirkens præsiderende Biskop, Edward Hunter, der selv er en af Israels ældste Hædersmænd, tog i Forening med Brødrene Goddard og Savage umiddelbar Ledelse i at træffe Foranstaltninger for denne aarlige Fest til Fornøjelse og Opmuntring for de aldrende Mænd og Kvinder fra Salt Lake City saavelsom andre Steder.

Der findes i de Sidste-Dages Helliges Samfund et ualmindeligt stort Antal af gamle Folk, thi Efterlevelsen af Jesu Kristi Religion, der foreskriver Maadeholdenhed i alle Ting, har i Almindelighed et langt Liv til Følge.

Vi ville nævne to øjensynlige Karaktertræk, som findes hos de Sidste-Dages Hellige i en betydelig Grad, nemlig: Agtelse for de værdige Gamle og Omsorg for de Unges Velfærd. Hensigten med disse aarlige Udflugter, der udelukkende ere arrangerede for de Gamle, er at bidrage til at oplyse og oplive deres Sind under deres Vandring fremad paa Livets nedadgaaende og skjæbnesvangre Sti hen imod de Retfærdiges endelige Hvilested.

Hvor stor Agtelse burde vi ikke have for dem, hvis Hoveder ere kronede med Alderdommens hvide Lokker og som under deres lange og virksomme Liv have været tro og standhaftige i deres Forsvar af Sandhedens og Retfærdighedens Principer. Disse Følelser burde endnu være varmere imod dem, som igjennem Forfølgelser, Savn, Møje og Besværligheder have baaret Byrden af Guds Riges Anliggender, under deres lange Forbindelse med denne Kirke, som Herren har oprettet i disse sidste Dage. Alle gode Mænd og Kvinder, der have havt den Ære at stifte Bekjendtskab med saadanne Veteraner og Kæmper for en ædel Sag, ærer og velsigner dem, Engle vaage over dem med et kjærligt Øje og den Allerhøjeste omslutter dem med sin Kjærligheds stærke Arm.

Emigranternes Afrejse.

Istedetfor den 30te, som tidligere anmeldt i Stjernen, afgik vort andet Emigrantselskab, bestaaende af 128 Sjæle, foruden 6 hjemvendende Missionærer, herfra Kjøbenhavn Lørdag Morgen den 28de August. Indskibningen paa Dampskibet „Otto" gik for sig med den største Ro og Orden den foregaaende Dags Aften, og Emigranterne tilbragte saaledes deres første Nat ombord, medens Fartøjet endnu laa i Havnen. Alle de i Staden værende Zionsældster samt nogle faa Hellige indfandt sig ved Skibsbroen tidligt paa Morgenstunden for at byde Farvel til kjære bortdragende Venner, og Kl. 5½ gled Fartøjet sagte ud af Havnen. Ældste Jonas Halvorsen var bleven beskikket som Leder for Selskabet til Liverpool med

Ældsterne C. C. Asmussen og A. P. Rose som Raadgivere. De andre tilbagevendende Zionsbrødre vare Anders Hansson, Ole Sonne og Peter Nielsen. 5 Individer vare afrejste til Liverpool to Dage i Forvejen, og Broder F. Swenson med Hustru og 5 Børn fra Gøteborgs Konference afrejste til England over Kiel og Hamborg den 30te, forventende at træffe sammen med Selskabet i Liverpool. Disse i Forening med de 6 hjemvendende Missionærer forøger Selskabet til 146 Sjæle.

For den gode Orden og Fred, som gjorde sig gjældende iblandt de mange Tilskuere ved Indskibningen af dette saavelsom vort forrige Emigrantselskab, og for den mod vore Folk beviste Imødekommenhed, overbringe vi det kjøbenhavnske Politi samt Udvandringsagent Hr. Hansen vor skyldige Tak. At ingen af Emigranterne bleve fornærmede eller forurettede af Nogen, skyldes udentvivl for en stor Del disse Herrers Nærværelse og at de gjorde deres Pligt.

At Herrens beskyttende Haand maa være udrakt over vore Søskende, som nu have forladt os for at rejse til Zion, og at de maa have en behagelig Rejse over Land og Vand indtil de naa deres Bestemmelsessted, er vort oprigtige Ønske og Bøn.

Vore forrige Emigranter ankom lykkelig og vel til Ogden, Utah, om Aftenen den 28de Juli, efter en hurtig og behagelig Rejse igjennem Staterne. Et 4 Maaneder gammelt Barn døde paa Rejsen og blev begravet i Pittsburg.

Korrespondance.

Ephraim, Utah, den 26de Juli 1880.

Præs. N. Wilhelmsen.

Kjære Ven og Broder!

For endelig engang at opfylde mit Løfte og en kjær Pligt, tager jeg nu Pennen for at give Dem og, om De synes, Stjernens Læsere et Par Linier fra denne skandinaviske Del af Utah. Sanpete Dalen i Almindelighed og Ephraim i Særdeleshed, har flere Skandinaver blandt sine Indvaanere end nogen anden Del af Utah, saavidt det er mig bekjendt, og Nordens Sprog og Sæder ere derfor i en betydelig Grad bibeholdte blandt de Indvandrede og forstaaede af den her opvoxende Ungdom. Dansk tales meget i vore Forsamlinger, og undertiden falder Forsøget paa at tale det Engelske, idetmindste for de Ældres Vedkommende, meget vanskeligt, men med alt dette hersker der dog som en Almindelighed gjensidig Velvillie og Agtelse mellem de forskjellige Nationaliteter, som udgjør Folket, og de højeste Embeder her i Dalen, baade kirkelige og borgerlige, ere beklædte af Skandinaver. Iforgaars fejredes Erindringsfesten om Pionerernes Ankomst til Saltsødalen overalt i Territoriet. Her i Ephraim havde vi en stor Højtidelighed, der foretoges under Ledelse af skandinaviske Brødre. Med hvilke Følelser vi atter mødte under gamle Dannebrog og de smukke norske og svenske Flag, kan indlagte Sang muligvis tildels give Dem et Begreb om. Foruden de tre omtalte Nationalflag, saa man det amerikanske, det engelske og det tyske, men her var det Brødre og Venner, som mødte tilsammen for at yde Universal-

friheden og Freden sin Hyldest, og ved denne Demonstration tillige deres Erkjendtlighed for Pionerernes store Foretagende under deres inspirerede Leder Brigham Young. Utah, som det var i 1847, repræsenteredes af Br. Peter Hansen, som kjørte en Vogn fuld af Ørkenens uindbydende Vegatation. Utah, som det er i 1880, repræsenteredes af Br. Jens Frost tilligemed hans Datter, der havde deres Vogn smykket og belæsset med Havens og Markens bedste Frembringelser — en behagelig Konstrast til Br. Hansens Befordring. Landmænd og Haandværkere fuldte efter i Vogne, og idet de vare i fuld Virksomhed, medens de kjørte i Processionen fremviste de for os et smukt Billede af Industri; men skjønnest og mest tiltalende af det Hele var dog den Del af Processionen, som dannedes af Utahs blomstrende Ungdom. Sundhed og Uskyld stod præget i de friske og livlige Børns Ansigter — Frugten af Utahs eiendommelige Ægteskabsforholde. Hvilket smukt Modbillede til vor Tids Usædelighed og Nedværdigelse!

Efter at denne interessante Procession havde paraderet gjennem nogle af Byens Hovedgader, fortsattes Festen i en stor og pragtfuldt dekoreret Løvsal, hvor Sange og Taler baade paa Engelsk og Dansk bleve givne af forskjellige ledende Mænd i Dagens Aand. Aftenen tilbragtes paa en behagelig Maade i Dans.

Uagtet vor By tæller maaske et Par tusinde Indvaanere, er her dog intet Arresthus eller nogen virkelig ansat Politistyrke, hvilket taler til Gunst for Ungdommen, om det ikke just anbefaler Byraadet. I den senere Tid har adskillige Frafald fra Troen fundet Sted. Bestandig Fred og ingen Forfølgelse, i Forbindelse med de gunstige timelige Omstændigheder, har uden Tvivl lullet adskillige engang gode Brødre og Søstre i Søvn. Hvor træffende viser sig ikke Lignelsen om de kloge og daarlige Jomfruer! Nogle sekteriske Prædikanter, som ikke henregne sig til noget særskilt Samfund, have afholdt Forsamlinger hos en Apostat, Brændevins-Larsen almindelig kaldet, fordi han i Smug forsyner Ungdommen og Andre med spirituosa Drikke. De have vundet enkelte Tilhængere og saaledes ser man at Verdens Børn elsker sine Egne. Mon Rigets Børn altid kan siges at gjøre det Samme? Der fortælles, at ved en vis Lejlighed, da to af disse Sjælefangere vare indbudte til Maaltid i et privat Hus og der som sædvanligt gjordes Anretning for det forventede Antal Bordgjæster, forlangte en af de fromme Herrer en extra Tallerken med Kniv og Gaffel bragt tilstede. Paa Spørgsmaalet om hvem der ventedes, svarede han med opløftede Øjne: „Den kjære Jesus." Dette er i det Mindste et Exempel paa den Aand, som besjæler disse farisæiske Proselytmagere under deres Virksomhed, men hvorledes selv de enfoldigste blandt dem, som engang have troet og nydt Glæde under Indflydelse af Aabenbaringens Lys, kunne hildes i noget saa barnagtigt, er mig en Gaade.

Det glæder mig overmaade at høre om Værkets stadige Fremgang i de skandinaviske Lande under Deres Ledelse; maa Herren velsigne Dem og deres trofaste Medarbejdere, er min inderlige Bøn.

Deres Broder i Pagten,
C. C. A. Christensen.

De gamle Folks femte aarlige Udflugt.

(Fra «Deseret News»)

Torsdag den 8de Juli om Morgenen Kl. 7½ befandt Biskop Edvard Hunter og Medhjælpere sig ved Utah Vestbanens Station. De agtværdige Gamle, der bragtes tilstede i forskjellige Slags Kjøretøjer, begyndte omtrent samtidig at forsamle sig, og efter at Alle havde indtaget deres Sæder, forlod Toget, der bestod af fire aabne og fire almindelige Passagervogne samt otte aabne og to tætte Fragtvogne, Stationen Kl. 8. 20 Min. Med Selskabet fulgte Præsident John Taylor og Apostlen Wilford Woodruff. Det 7de Wards Sangkor og Musikkorps, der frivilligt havde tilbudt sin Tjeneste i Dagens Anledning, var ogsaa med.

Efter en behagelig Kjørsel ankom Selskabet omtrent Kl. halv ti til Black Rock, hvor det saluteredes med en livlig Velkomsthilsen af Grantville Musikkorps, hvis Medlemmer netop havde modtaget deres ny Uniformer og Blæseinstrumenter, der tilsammen havde kostet over 1000 Dollars, fra Staterne. Korpset var for første Gang ude under Broder James Ratcliffs duelige Ledelse og fremviste et imponerende Udseende. Præsident F. M. Lyman var i Forvejen ankommen og var ved Hjælp af et livligt Selskab Mænd ifærd med at opføre en midlertidig Bygning eller Bowery til Beskyttelse mod Solen, tilligemed Sæder, Borde osv., af Brædder, Sejldug og andre Materialier, som de havde bragt med sig fra Tooele. Forfriskninger, saasom The, Limonade osv. blev omdelt saa hurtig som muligt og Bordene bleve besatte med mange Slags Spisevarer, der vare blevne tilberedte for Lejligheden. Derefter begyndte det 7de Wards Musikkorps under Br. William Fosters Ledelse at spille en livlig Dansemelodi; en passende aaben Plads blev dannet, hvorefter Fader Colborn, 79 Aar gammel, Søster Eastham fra Grantville, 73 Aar, Samuel Neslen fra Salt Lake City, 73 Aar, Amos Mc-Bride fra Grantsville, 84 Aar, og den blinde Wm. Jenkinson fra det 16de Ward, 72 Aar gammel, viste sig den ene efter den anden og dansede livlige Hornpipes og andre Slags lystige Danse til stor Fornøjelse for alle Tilstedeværende.

Kl. 1 om Eftermiddagen blev der afholdt Forsamling i det rummelige Bowery. Sangen: «The Merry Mormons» blev afsungen af Broder William Foster. Bøn af Broder Chapman. Biskop Edward Hunter talte til Forsamlingen i nogle faa Minuter paa en særdeles faderlig og belærende Maade og sluttede med at bære et kraftigt Vidnesbyrd om Guds Værk etc. Broder Beers fra det 10de Ward sang derefter «The Down Hill of Life», en bekjendt Sang, der siges at være over 100 Aar gammel; han blev tilkjendt et Par Morgensko som Belønning derfor. Den ældste Dame i Selskabet, nemlig Søster Levisage fra Salt Lake City, 93 Aar gammel, blev fremkaldt; hun holdt en kort Tale og sang en Del af Salmen «How firm a foundation»; som Belønning modtog hun en Parasol. Samuel Neslen sang derefter «King of the Cannibal Islands» og erholdt som Gave en Læneſtol, der overraktes ham af Broder Dinwoody. Den ældste Mand i Selskabet blev anmodet om at komme frem. William Wilding fra det 17de Ward, 97 Aar gammel, viste sig og blev skjænket en Dollar i Penge og en Flaske Vin. En Duet (tostemmig Sang) «We've lived and loved together» blev der-

efter affungen af Broder og Søster Moss fra det 11te Ward; de erholdt som Belønning en Kjole og en Flaske Vin.

Efter en enstemmig Opfordring fremstod Præs. John Taylor og talte til Forsamlingen nogle faa Minuter. Han følte sig meget glad over at møde med de Tilstedeværende og sagde, at Udflugter af denne Slags vare meget gavnlige, thi der vare mange „Halvfjerds" i Israel. Han talte om de Velsignelser, vi nyde som Følge af Evangeliets Gjengivelse i disse vore Dage, og sagde, at Enighed burde være vort Valgsprog, og da skulde alt blive vel med os baade i Tid og Evighed Han velsignede derpaa Folket og dem, som havde arrangeret denne Lysttur og foreslog at der blev udbragt et Leve for „de Gamle i Hjemmet", hvilket skete og til Gjengjæld udbragtes et Leve for Præsident Taylor.

Broder C. R. Savage sagde, at vi burde takke saadanne Mænd, som Broder Riter, Bestyrer for Jærnbanen, Brødrene Hooper, Jennings, Teasdel, Brødrene Walker, Hyde og Taylor fra Black Rock og andre Kjøbmænd samt private Individer, baade „Mormoner og Ikke-Mormoner", for deres Gavmildhed i at yde af deres Midler, hvorved Komiteen blev istand til at ordne denne Udflugt, bortgive Præmier og gjøre denne Fornøjelse, som de nøde, til en Mulighed. Han takkede Præsident Lyman og Brødrene, som havde bidraget til at gjøre dem Alting saa bekvemt, og udbragte et Leve for „Republikken Tooele", hvilket blev besvaret paa en hjærtelig Maade.

Den blinde Wm. Jenkinson, 72 Aar gammel, sang «John, the Sailor» og fik som Belønning derfor en Dollar og en Pakke The. Han havde i 33 Aar havt stadig Ansættelse ved den store Nordvestbane i England og førte i flere Aar Expresstoget fra Holyhead til Liverpool, i hvilken Tidsperiode han mødte med det Uheld, som berøvede ham Synet.

Broder Goddard gjorde derefter opmærksom paa, at Alle, som ønskede at vende tilbage til Staden, kunde afrejse med Toget, som vilde afgaa Kl. 2 eller om nogle faa Minuter, men et andet Tog skulde afgaa om Aftenen Kl. 6½. Nogle Faa rejste hjem.

Forfriskninger blev derpaa omdelte, hvorefter Mange benyttede Lejligheden til at tage et forfriskende Bad i den stille Saltsøes Vande, medens Andre tilbragte Tiden i selskabelig Samtale osv.

Kl. 4½ forsamlede man sig atter og det 7de Wards Musikkorps spillede en af dets livlige Numre. Broder Wm. Foster sang «When there's love at home» og Musikkorpsets Medlemmer deltog i Koret. Bøn af Broder Z. Snow. Derefter sang man «Hearts and Homes» Den ældste Dame fra Tooele City blev fremkaldt, Søster Gowan, 93 Aar gammel, traadte frem og blev skjænket en Lænestol af Brødrene Barratt. Søster Sabine fra det 20de Ward blev skjænket en Sæk Mel, fordi hun i over et Aar ikke havde modtaget et eneste haardt Ord af hendes Mand. Broder Sabine, som var nærværende, stadfæstede Sandheden heraf. Madame Williams, den ældste Dame fra Grantsville, 82 Aar gammel, blev givet en Parasol og en Kjole. Den ældste Dame, der ikke ejede en Thekjedel blev anmodet om at vise sig; en 81 Aar gammel Kone kom frem og hun modtog en saadan som Gave.

Catherine Wilson fra S. L. City, 77 Aar gammel, der var den ældste tilstedeværende Dame, som havde trukket en Haandkarre over Sletterne, blev skjænket to Præmier. Daniel England fra Tooele, 81 Aar gammel, der var den ældste

Mand, som havde trukket en Haandkarre gjennem Ørken, modtog en Hat som Gave. Den ældste af Søstrene Free fra Salt Lake City blev skjænket en Parasol og en Kjole og den yngste en Parasol for at have tilvirket Halsbaand af hjemmeavlet Silke. Søster Higbee, den ældste tilstedeværende Dame, som kom til Dalen i September 1847, blev af Broder Heber J. Richards givet en Ordre paa tre Dollars.

En af Dagens interessanteste Stykker var Afsyngningen af «My dear old wife and I» af Broder W. C. Dunbar; han sang den fortrinligt og foretog saadanne passende Bevægelser i Forbindelse med den, som fik flere af de Tilstedeværende til at tænke paa de mange behagelige Timer, de havde nydt i forbigangne Aar ved at lytte til ham i Selskabs-Hallen, Theatret og paa andre Forlystelsessteder.

Forsamlingen sang «Praise God» etc. Taksigelse af Broder Geo. Goddard.

Forfriskninger bleve nu atter omdelte, hvorefter Alle begyndte at gjøre Forberedelser for Hjemrejsen. Medens de Gamle vare ifærd med at tage Plads i Vognene, kjørte Grantsvilles Musikkorps op til Toget i deres Musikvogn og spillede «Auld Lang Syne» og Kl. 6½ rejste Selskabet tilbage til Staden, hvor Kjøretøjer vare i Beredskab til at bringe de gamle Folk hjem.

Fra Tooele vare 21 Personer tilstede, som vare over 70 Aar gamle, og 127 Andre; et Par havde levet sammen i 57 og et andet i 52 Aar. Fra Grantsville vare tilstede omtrent 75 Personer af hvilke 10 vare over 70 Aars Alderen.

Det Hele gik meget fredeligt til og alle Tilstedeværende glædede sig overmaade meget. Biskop Hunter, Komiteen, W. W. Riter, Utah Vestbanens Bestyrer, og Arbejderne paa Banen, samt Brødrene Hyde og Taylor fra Black Rock gjorde Alt, hvad der stod i deres Magt, for at Udflugten kunde faa et heldigt Udfald, hvilket den i Sandhed havde.

Grantsville Hornmusikkorps samt det 7de Wards Vokal- og Instrumentmusik, fortjene særlig Omtale for deres behagelige Melodier og smukke Sang i Dagens Løb.

Iblandt Selskabet fra Grantsville lagde vi Mærke til Broder Amos Mc Bride, er en Søn af Broder McBride, der blev sønderhugget med en Kornle under Blodbadbet ved Hauns Møller. Ogsaa Søster Prudence Fairchild fra samme By; hun var med igjennem alle Missouriforfølgelserne, under hvilke hendes Mand forlod hende, hvorpaa hun, kjørende sin egen Vogn, rejste med fire Børn en Vejlængde paa 900 Mile (eng.) og naaede senere til Nauvoo; hun ankom til Saltsødalen i 1852. Hun er rask og stærk, uagtet hun er over 80 Aar gammel, og glæder sig i Evangeliet.

Denne Dag og Lysttur vil længe holdes i kjær Erindring af Alle, som deltog i Tilfældets Fornøjelser, og vi lykønske nu alle Deltagere i Anledning af den behagelige Tid, som vore gamle Folk havde paa deres Udflugt til Black Rock i 1880.

Ligesom usund Luft er skadelig for en god Konstitution, saaledes er slet Selskab skadeligt for et godt Rygte.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog. — Af Ældste George Reynolds.)
(Fortsat fra Side 320.)

Nephi, en Søn af Helaman den Yngre.

Nephi er en af de største Profeter, som nogensinde har betraadt vor Jordbund og til hvem den Almægtige nogensinde har aabenbaret sin hellige Villie. Han levede gjennem Størstedelen af det første Aarhundrede før Kristus og blev borte fra Menneskenes Kundskab en kort Tid før Messias kom som Barnet i Bethlehem. I Mormons Bog omtales han først i Aaret 44 f. K. som den ældste af Helamans to Sønner, da Lehi var den yngre. Disse to Brødre synes at have været uadskillelige i deres Livstid; de omtales næsten altid som Medarbejdere i det store og ofte besværlige Missionsarbejde, som blev foretaget for baade Nephiternes og Lamaniternes Frelse. Der findes ingen Beretning med Hensyn til Nephis Fødsel, men da hans Fader døde i Aaret 39 f. K. efterfulgte han ham som Overdommer, hvilket Embede han beklædte med Værdighed og dømte med Visdom og Retfærdighed i omtrent ni Aar, da han paa Grund af Folkets Ugudelighed nedlagde Embedet og Cezoran blev ved Folkets Stemme valgt til at indtage hans Plads i Aaret 30 f. K.

De Aar, i hvilke Nephi regjerede som Overdommer, vare en af de mørkeste Tidsperioder i Nephiternes Historie. Paa Grund af deres Stolthed og Ugudelighed overlod Herren dem til sig selv, og de bleve svage ligesom Lamaniterne, Mand for Mand. Naar Krig blev erklæret gik Sidstnævnte næsten altid af med Sejren, fordi de vare de mest talrige. Forgjæves kæmpede Nephiterne for deres Hjem og deres Friheder, thi de maatte allevegne fly for Lamaniternes Hærskarer, fra Stad til Stad og fra Land til Land. Stæderne Manti, Gideon, Cumeni, Moroni, ja selv Zarahemla faldt i Fjendernes Hænder. Ejheller endte Krigen med at de blodtørstige Lamaniter gjorde sig lystige i Hovedstadens Taarne og Paladser; den sejrende Hær rykkede videre fremad og de nephitiske Forsvarere bleve allevegne slagne og drevne, indtil enhver By og Stad og alle faste Taarne og Fæstninger fra Melek til Moroni og fra Manti til Overflødigheden (Bountiful) vare fyldte med de vilde, mørke og barbariske Lamanitkrigere. Ikke et eneste Sted kunde findes paa hele det sydlige Kontinent, hvor Nehephiternes Soldater kunde byde Fjenden Trods eller beholde deres Stilling. Zarahemla med dets hellige Forbindelser, dets herlige Templer, hvor det daglige Offer uophørlig foretoges, dets prægtige Paladser, dets skjønne Bygninger, dets Domstole, hvor Overdommeren med næsten en Konges hele Storhed og Myndighed sad for at haandhæve Lovene — denne deres Ynglingsstad, deres Civilisations Centrum, deres højeste Præstedømmes Sæde vare i Hænderne paa deres følesløse, ubarmhjærtige og barbariske Fjender. Og Faren var endda ikke tilende; i største Hast byggede de en Række Fæstningsværker tværs over Landtungen Panama fra Hav til Hav, thi deres Sejrherrers utallige Hære trængte sig fremdeles nordpaa. Disse Fæstningsværker gjorde Nytte; de standsede den barbariske Bølges videre Fremskridt mod Nord og de lamanitiske Anførere lod sig nøje med Erobringen af et Kontinent. Fra Panama til

Terra del Fuego havde de nu vilkaarligt Herredømme.

Disse vel fortjente Ulykker bragte Nephiterne idetmindste tildels til deres fulde Bevidsthed, og de begyndte at omvende sig. Nephi, Lehi og deres General Moronihah tog Fordel af denne Forandring i deres Følelser og begyndte at prædike med stor Kraft samt profeterede om videre Ulykker, der visselig vilde ramme dem, hvis de ikke forbedrede deres Liv. Efter en Tids Forløb troede Moronihah at de havde ydmyget sig saameget, at Herren atter vilde staa dem bi, hvorfor han endnu engang vovede at anføre sine Krigere imod Lamaniterne. Lidt efter lidt tilbageerobrede de deres tidligere Besiddelser, indtil de havde indtaget alle deres nordligste Stæder. Længere end dette turde Moronihah ikke vove at gaa, thi Folkets Liv var ikke tilstrækkelig forbedret og de havde endnu ikke omvendt sig af deres ganske Hjærte. Derfor besluttede han at vente til en bedre og lykkeligere Tid, naar Folket skulde fuldkommen have omvendt sig fra deres Synder, saa at han i Israels Guds Styrke kunde lede den frem mod Fjenden til Sejr. Staden Zarahemla forblev derfor i Fjendens Besiddelse.

Da Nephi trak sig tilbage fra Dommersædet, var det hans Hensigt at hellige hele sin Tid til at prædike Evangeliet, og i Forening med hans Broder Lehi begyndte han sin Virksomhed i Overflødigheden, den nordligste Stad paa det sydlige Kontinent, og fortsatte sit vigtige Arbejde sydpaa gjennem hele den Del af Landet, som fandtes i Nephiternes Besiddelser. Derfra rejste de to Brødre videre til Zarahemla, hvor de fandt mange frafaldne Nephiter, for hvem de forkyndte Guds Ord med stor Kraft. Et stort Antal af disse bekjendte deres Synder, bleve døbte til Omvendelse og vendte øjeblikkelig tilbage til deres Brødre for om muligt at erstatte dem for den Uret, de havde tilføjet dem, og give saadan Oprejsning, som stod i deres Magt. Mange af Lamaniterne annammede ligeledes Sandheden med Glæde og ikke mindre end otte tusinde af dem bleve døbte i Zarahemla og Omegn.

Fra Zarahemla rejste Nephi og Lehi mod Syd til Nephis Land, hvor de bleve tagne tilfange af en Hær Lamaniter og kastede i det selvsamme Fængsel, hvor Kong Mossiæ Sønner tidligere sad indespærrede. Her bleve de af deres vilde Forfølgere behandlede paa en højst umenneskelig Maade; Føde blev dem nægtet og man besluttede at dræbe dem. Da Embedsmændene, som vare blevne beskikkede til at sætte denne grusomme Dom i Udførelse, ankom til Fængslet, fandt man de to Profeter omringede som af en Ildsøjle. Dette Syn forfærdede dem, og de turde ikke gjøre Forsøg paa at iværksætte deres Ordre, men af Frygt for at blive brændte, trak de sig tilbage fra at lægge Haand paa Fangerne. De opdagede at de to Brødre stode uskadte og uforfærdede i Midten af de opstigende Ildflammer. Nephi og Lehi, som bleve modige paa Grund af de lamanitiske Embedsmænds Skjælven, stod derefter frem og forklarede for dem, at det var formedelst Guds Kraft at denne forunderlige Ting var sket, og at Herren havde gjort det for at de kunne lære at forstaa, at Ingen kunde skade hans Tjenere, thi hans almægtige Arm var udrakt til deres Beskyttelse.

(Forts.)

Skandinavisk Enhed, Frihed og Broderskab.

Tredive Tusind Skandinaver repræsenterede i Processionen under Højtidelighederne til Erindring om Pionerernes Ankomst til Saltsødalen den 24de Juli 1847.

(Melodi: Danmark, dejligst Vang og Vænge, osv.)

Nordens djærve Sønner møde
Under gamle Flag,
Ikke dog som før at bløde
For en Kongesag;
Det er Fredens Fest vi fejre
Nu med Fryd i Zions Lejre,
Anglo-Saxo-Gotha-Stammen
Her er voxet sammen.

Nordens Styrke syntes knækket
Friheds Baunen slukt,
Men da Folket saa blev vækket,
Lyste Baunen smukt,
Lyste over Bjærg og Dale,
Lyste frem ved Daad og Tale.
Lyset fra det høje Norden
Endnu glæder Jorden.

Dristig Nordens Sønner gjæsted'
Mangen fremmed Strand,
Og paa fjærne Kyster fæsted'
Snækkerne iland;
Dog ej Vinland kunde skjule
Mindet om det gamle Thule,
Nornen kaldte dem tilbage,
Hjem de maatte drage.

Fædres Vinland, frit og herligt,
Gav os Gud igjen,
Nordens Ephraim han kjærligt
Kaldet har derhen,
Tusinder af Nordens Sønner
Frimænds Hjem med Fred paaskjønner,
Priser ham som Baunen tændte,
Da han Lyset sendte.

Medens Fædres Daad vi hædre,
Handle ogsaa vi,
Og som vore ædle Fædre
Staa hinanden bi.
Sandheds Banner højt vi bære,
Vi vil ingen Trælle være,
Broderbaand os sammenknytte
Og mod Vold beskytte.

Tre Gange Hurra! —
C. C. A. Christensen.

Dødsfald. Johanna Katrina Löfgren, Hustru til Ældste P. A. Löfgren, der for Tiden er paa Mission i Sverige, døde i Huntsville, Utah, den 23de Juli 1880. Afdøde var født i Kjøbenhavn den 5te Maj 1845 og døde med fuld Tro paa Evangeliet i Haabet om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.